

[Boeck-Hansen.]

om der ikke var nogen iblandt dem, der var velegnede til Mæglingmænd.

Det kan godt være, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard begræder, at Arbejds- og Forligsnævnet ikke mere eksisterer, og det gør jeg i og for sig ogsaa. Den nuværende Lov havde i sin Tid den Fordel, at Forslaget til den var indstillet af baade Arbejdsgivere og Arbejdere. Derfor skulde det være en stærk Lov, men det blev det desværre ikke; den faldt sammen, fordi Forbudet mod Strejker ikke blev overholdt — det kan ikke hjælpe at forbyde lovlige Strejker og lade de ulovlige faa Lov at køre. Der var altsaa ikke nogen stærk Stemning for den i det lange Løb, derfor maatte man opgive den. Derfor tror jeg ikke, der er andet for end at prøve den frie Forhandling under en vis Vejledning og en vis Ledelse fra Forligsinstitutionens Side.

Svend Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har faaet det ud af mine Bemærkninger om, at det er nødvendigt at tage Septemberforliget op til Undersøgelse, at det kun var en Bunke Ord. Nu behøver det ikke at være min Skyld, at det ærede Medlem ikke har forstaaet, hvad jeg sagde. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at der var to Ting, der nødvendiggjorde, at man tog et forældet System op til Undersøgelse. For det første, at der inden for Produktionslivet har fundet saadanne Ændringer Sted, at de Forhold, man havde omkring Aarhundredskiftet, ikke mere eksisterer i Dag. Dernæst, at Arbejdernes politiske Indflydelse i Samfundet er en helt anden, end den var omkring Aarhundredskiftet. Og hertil kunde jeg føje, at Septemberforliget, hvordan man end vender og drejer dette, er præget af den Arbejdermentalitet, der herskede omkring Aarhundredskiftet. Paa daværende Tidspunkt havde man endog ondt ved overhovedet at anerkende Fagbevægelsens Eksistensberettigelse. Det er de Ting, jeg har gjort gældende, og som jeg mener ubetinget taler til Gunst for at tage Ordningen op til Revision.

Jeg forstaaer ikke det ærede Medlem Hr. Axel Kristensens Forargelse over, at jeg blandede Spørgsmaalet om Arbejderbevægelsens og for øvrigt hele det arbejdende Folks Indsats i Frihedskampen ind i Debatten. Jeg synes, at Grunden til Forargelse skulde være betydelig mindre i Dag, end den f. Eks. var i Forgaars hos det ærede Medlem, idet det høje Ting i Gaar under Statsministerens Indlæg i Finanslovdebatten havde den Fornøjelse at høre, at det jo praktisk

talt har været det ærede Medlems Parti, der ligesom har været Centrum i al Modstandskampen i dette Land. Set ud fra de Betragtninger mener jeg, at Misundelsen eller Forargelsen, eller hvad jeg skal kalde det, egentlig burde være endnu mindre. Jeg har i al Beskedenhed tilladt mig at gøre opmærksom paa, at naar det danske arbejdende Folk udviste den Forstaaelse af, hvad Situationen krævede, i de Aar, vi har gennemlevet, medens Tyskerne havde besat Landet, nærer jeg ingen Tvivl om, at det samme Folk vil udvise nøjagtig den samme Forstaaelse for, hvad Fremtiden kræver af os alle uden Undtagelse.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har naturligvis paa ny luftet Tanken om tvungen Voldgift. Det er ikke første Gang, man fra det radikale Partis Side paapeger, hvilken Velsignelse det vilde være at faa gennemført den tvungne Voldgift. Det er nu min Opfattelse, at var den tvungne Voldgift upopulær i Arbejderkredse før Krigen, saa er den langt mere upopulær, efter at Arbejderne i adskillige Aar har levet under en Lov om Arbejdsforhold, for medens den Lov eksisterede, fik Arbejderne Syn for, hvordan det er muligt for Modparten at udnytte en saadan Lov absolut ensidigt. Derfor er der under ingen Omstændigheder i Arbejderbevægelsen nogen som helst Trang til at gaa ind for Tanken om tvungen Voldgift efter de Erfaringer, vi har haft i de Aar, Loven om Arbejdsforhold har været i Kraft. Nu kan man sige: det er to forskellige Ting. Det er det muligvis, men tilbage er dog den Kendsgerning, at i denne Periode var det umuligt for Arbejderne at foretage sig noget for ligesom at styrke deres Krav, naar de forhandlede med Modparten, og det blev ensidigt udnyttet af Modparten under de Forhandlinger, der blev ført, i hvert Fald under de Forhandlinger, der blev ført indtil hen imod Krigens Afslutning.

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen efterlyste Fred mellem Parterne, og det er jo en skøn Tanke, som ingen egentlig kan have noget imod at gaa ind for, men skal man have Fred mellem Parterne, saa er det absolut nødvendigt, at man fra Modpartens Side udviser noget større Forstaaelse over for de berettigede Krav, som rejses fra Arbejderside, end Tilfældet har været. Man fremmer ikke Freden paa Arbejdsmarkedet ved, som man har gjort i den Periode, der er forløbet, Gang paa Gang at afvise selv de rimeligste Ønsker, naar Arbejdernes Forhandlere er mødt frem med dem i Arbejdsgiverforeningen. Derved skærper man